

0916 – 16. september

La hoftene deres være ombundet og lampene deres brennende. Luk 12: 35.

Disse ordene sier i billedspråk det samme som Herren straks tilføyer: «Vær selv lik mennesker som venter på sin herre når han vender tilbake fra bryllupet, slik at når han kommer og banker på, kan de straks åpne opp for ham».

Og når det gjelder den åndelige betydningen av dette ordet, vil Herren si: Vær hvert øyeblikk forberedt på at jeg kan komme. La meg og tjenesten for meg være det blikket deres alltid er rettet mot. Vokt dere, så hjertene deres ikke blir opptatt med noe annet. Så det ikke blir bedratt og behersket av verden eller av kjødet. Så det ikke kan tjene meg på rette måten og kan ta imot meg med glede. Jeg er nå ikke synlig tilstede hos dere, inntil jeg har vunnet min brud (det er hele den menighet, eller det antall av menneskeslekten som skal bli frelst). Men da skal jeg komme igjen i stor herlighet, for å dømme levende og døde. Pass på at dere alltid er forberedt på den dagen!

Men for å være forberedt på den dagen kreves det særlig to ting: Det første er at vi alltid er kledd i bryllupsklærne. D. v. s. lever i troen og daglig ifører oss Kristi rettferdighet. Så vi ikke sovner bort fra den syndserkjennelsen som virkelig driver oss til Kristus. Men at vi alltid har så stor nød for våre synder at vi ikke kan leve uten Kristus og ordet om ham.

Dette er det aller viktigste for at vi kan møte dommeren med fryd, for «den som har Sønnen, har livet». Den som lever av hans kjød og blod, d. v. s. av hans forsoning, han har helt konkrete løfter om det evige liv. Dette er den første betingelsen for at vi kan være frelst når vi dør, og stå for Kristi domstol.

Men dernest er det også nødvendig at vi passer på å leve i en frisk kjærlighetens ånd. «For på denne måten skal det rikelig» – fritt og fredfullt – «bli gitt oss inngang i vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike». Så vi ikke bare slipper inn «som gjennom ild».

Med lyst og glede skal vi tjene Herren, og strekke oss etter det som er der oppe. Så ikke våre hjerter blir tynget av dette livets bekymringer, av gjerrighet og andre synder som binder oss, eller av hat og uforsonlighet overfor medmennesker. For slike ting hindrer oss i å tre fram med frimodighet for Gud.

At slike hindringer ryddes av veien, og at kjærligheten får drive oss i tjenesten, det er den nærmeste betydningen av disse ordene om å «la hoftene være ombundet» og «lampen brennende».

Med dette vil Kristus spesielt formane oss til å ikke la det kjødelige, selvsikre og selvopptatte livet på ny ta overhånd. Dette ser vi ennå tydeligere i det han tilføyer i v. 45 og 46: «Men hvis denne tjeneren sier i sitt hjerte: «Min Herre venter med å komme», og han begynner å slå tjenerne og tjenestekvinnene og å spise og drikke så han blir beruset, da skal denne tjenerens herre komme på en dag når han ikke venter ham».

Denne tjeneren skildrer slett ikke bare en likegyldig kristen, men en helt frafallen kristen. Det ser vi av at den evige vredens dom rammet ham; Herren sier: «Han skal hugge ham i stykker og gi ham sin lodd sammen med de vantro».

Og vi må aldri glemme at det er nettopp denne forferdelige slutt det får, når en kristen begynner å være så likegyldig og selvsikker at han ikke frykter for farene, og ikke lar seg advare. En slik selvsikkerhet fører nettopp til et totalt frafall, til åndelig død, og til evig fordømmelse.

Derfor er det helt nødvendig at vi tar Kristi advarsel alvorlig til hjertet, hvis vi skal bli frelst. Og hvis vi er begynt å bli verdslige, selvopptatte og selvsikre, må vi straks bryte opp fra selvsikkerhetens leir. Vi må søke Guds barmhjertighet og nåde til å komme tilbake til den første gudfryktige og aktsomme ånden. Den vi levde i fra begynnelsen, da Gud omvendte oss.

Fra første til siste side i Den Hellige Skrift finner vi ikke et eneste sted som gir et selvsikkert menneske noe håp om at det skal gå godt også for ham. Det står ikke et eneste ord som sier at Gud er så nådig og trofast at selv om du ikke bekymrer deg for noen ting og ikke er redd verken for synden eller djevelen, så skal nok Herren i sin nåde hjelpe deg. Nei, et slikt løfte finnes ikke i Bibelen.

Der er vidunderlige, nåderike løfter for syndere. Også for dem som har de aller største fristelser, fall og synder. Men legg merke til at løftene alltid bare gjelder dem som lar seg tukte og føres til omvendelse, anger, frykt, strid og bønn. Da er det hjelp å få for alt. Men ikke ellers. Sjelefiendens hær vil ødelegge de selvsikre.

I dette fiendelandet må vi enten kjempe og leve i stadig frykt, og frelses bare ved virksomheten av Guds makt. Eller bli selvsikre og uten bekymring, og da gå fortapt.

Slik er det alltid i en virkelig krig. Slik er det også for den som må kjempe seg oppover ei stri elv, for ikke å bli ført med ut over fossefallet. Legger han seg til å sove i båten, vil han straks begynne å drive, og snart bli ført utfor og omkomme.

Og hele vår natur er jo smittet av et forderv som alltid drar på oss bort fra frelsens vei. I tillegg arbeider verden og djevelen uavbrutt med samme hensikt. Alt dette er grunn nok til at vi selvsagt må ta til oss denne Herrens formaning: «La hoftene deres være ombundet og lampene deres brennende».